

Mèdia

Ignacio Peyró

PERIODISTA

“Treballis a ‘La Gaceta’ o al diari que sigui cadascú és responsable d’allò que escriu”

TONI VALL
BARCELONA

Des del 2017 Ignacio Peyró (Madrid, 1980) és el director de l'Institut Cervantes de Londres, però també exerceix d'articulista en premsa i ha sigut periodista polític i cultural, escriptor de discursos per a Mariano Rajoy i assessor al seu gabinet de presidència durant sis anys. Publica *Ya sentarás cabeza* (Libros del Asteroide), dietari que ressegueix la seva vida entre el 2006 i el 2011, etapa d'intensa activitat periodística en mitjans conservadors de Madrid.

Al dietari hi descrius un període molt rellevant en el terreny periodístic, uns anys entre la transició i el canvi de model.

Totalment, els anys del desbalament, quan el pitjor encara havia d'arribar. Va ser a partir del 2012 i el 2013, quan uns quants amics em van dir que es quedaven al carrer, que al sector periodístic hi va haver una autèntica carnisseria: precarització, infrasous, becarització creixent...

¿El final definitiu de les vaques grasses?

Sí, sens dubte. El periodisme havia tingut una gran importància a Espanya, molt vinculat amb l'adquisició de les llibertats, per exemple. Però això s'ha anat desinflant, corcant, malbaratant.

“És una professió molt divertida i quan es cobrava devia ser meravellosa”.

Pot ser molt divertida, sí, sobretot per contrast amb moltes altres. Durant uns anys es cobrava molt bé i, si tenies sort, tampoc és que et matesis a treballar. Escriure per a un setmanari, viatjar a Londres amb tot pagat i entrevistar Leonard Bernstein. No fa mala pinta. Quina sort els que ho van poder fer!

“A Madrid, a certa edat, els periodistes surten molt”.

Sí, a Madrid se surt, moltes copes, moltes nits llargues. És un ofici que pot arribar a ser molt social.

¿Et defineixes com un periodista conservador?

Soc periodista i soc conservador. És bo que la gent sàpiga des d'on escriu. Espanya és un país paradigma de centreesquerra en què aquest espectre ha substituït des de fa anys la moral de l'Església. És l'esquerra qui decideix què està bé i què malament. El conservadorisme, la dreta, està plena de culpes. Només cal veure la dreta política ara mateix, completament fragmentada.

El 2008 vas escriure un perfil de Pablo Casado: “És cotització ascendent”, “Té una molt bona posició al trampolí”. Bona vista.

No vull donar-me-les de profeta. Ell era cap de gabinet d'una conselleria, destacava molt i jo devia ser el pri-

mer que m'hi vaig fixar. Fa temps que el periodisme polític viu immers en un joc força delirant de prediccions i vaticinis. Tots tenim encerts de tant en tant.

Detalles uns rampells corruptes en certes maneres de fer dins del Congrés...

Les mirades còmplices, les confidències xiuxiuejades... Una connivència perniciososa. Hi ha qui escriu al dictat del departament de premsa

Sector “El periodisme polític viu immers en un joc delirant de prediccions”

dels partits i això és dolent. Però tampoc cal ser excessivament purità. Els periodistes i els caps de premsa s'han de poder prendre una cervesa sense que passi res de dolent.

Quan treballaves a La Gaceta un amic teu et va retreure que escriguessis a “pamfletets papistes”.

Sí, i li vaig respondre que, essencialment, treballis a *La Gaceta* o on sigui cadascú és responsable d'allò que escriu.

I d'on escriu ho és menys?

Que el mitjà en què escrius és també el teu missatge és innegable. També és veritat que seria interessant jutjar els mitjans pel millor que fan, no pas pel pitjor.

Quina és la recepta per a un mateix, doncs?

Una certa llibertat d'esperit, saber construir-te un espai per mostrar la teva qualitat i experiència. Confiar en els ulls del lector per reconèixer-ho, i també en la generositat intel·lectual de reconèixer que potser el diari en qüestió no agrada a tothom però tothom hi pot detectar també parcel·les de talent.

Per fer tot això has de tenir molta cintura, no? Cal gairebé un màster en dríblings.

No et dic que no. Confiar que al teu cap li sembli bé que en lloc d'utilitzar un llançaflames com ell voldria, tu et sentis més còmode amb una espasa.

“La Gaceta, el diari aspre del matí”, el defineixes al dietari.

Una mica de broma, irònicament. Hi vaig aprendre molt. Va ser una escola de periodistes boníssima.

Escrius “Sols no van enlloc però junts fan bulto”, per referir-te a l'amalgama de tendències dretanes i ultradretanes que conviuen dins del grup Intereconomía de Julio Ariza.

Intereconomía va saber aglutinar un descontentament molt fort envers el zapaterisme. Amb no gaires diners, formats molt frescos i cert èxit.

Anaves de tant en tant a El gato al agua, bilis, odi i mentides a dojo.

Hi vaig anar, sí, però no era cap prioritat per a mi. Durant uns anys de la vida fas provatures, ets tastaolletes però poca cosa més. Allò no era casa meua. Les tertúlies no m'han interessat mai. La política té un punt circense que pot resultar atractiu, però l'espectacularització de la política no és per al meu estómac. Pensa que quan treballava a la Moncloa no tenia tele al meu despatx.

Per què vas decidir acceptar l'oferta d'escriure discursos per a polítics?

En part va ser una decisió alimentària, el periodisme anava cap avall però sobretot m'interessava veure com és per dins un partit, un govern, un estat. Volia tenir-ne una visió més completa i raonada.

¿Ha sigut bona, l'experiència?

Va ser una barreja de coneixement i de desencantament. Et dona una visió de la grandesa de la política i també de la seva extrema debilitat, de com és de complexa la reforma de l'Estat. Les societats són molt difícils de governar i la política té unes limitacions molt i molt importants. En el món de la immediatesa en què vivim és molt complicat assolir les grans reformes que pretenem. —

LIBROS DEL ASTEROIDE